KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 19.03.2004
KOM(2004)173 endelig

2004/0055 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om indførelse af en europæisk betalingspåbudsprocedure

(forelagt af Kommissionen)

BEGRUNDELSE

1. INDLEDNING OG BAGGRUND

1.1. Indledning

Med Amsterdam-traktatens ikrafttræden satte EU sig som mål gradvis at indføre et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, bl.a. ved at vedtage foranstaltninger vedrørende samarbejde om civilretlige spørgsmål. I henhold til artikel 65, litra c), i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab skal disse foranstaltninger omfatte fjernelse af hindringer for, at civile retssager forløber tilfredsstillende, om nødvendigt ved fremme af foreneligheden mellem medlemsstaternes civile retsplejeregler.

Ifølge Rådets og Kommissionens Wien-handlingsplan, som blev vedtaget af Rådet i 1998[1], er det vigtigt at fastlægge, hvilke civilretlige regler der hurtigt bør tilnærmes for at lette de europæiske borgeres adgang til domstolene, og at undersøge udarbejdelsen af supplerende foranstaltninger for at skabe større overensstemmelse mellem medlemsstaternes civile retsplejeregler.

I konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Tammerfors i 1999[2] blev Rådet og Kommissionen opfordret til at forberede nye regler på de punkter i den civile retspleje, der kan fremme et smidigt retligt samarbejde og en bedre adgang til domstolene. Betalingsordrer blev specifikt medtaget i listen over spørgsmål, hvor der er behov for sådanne lovgivningsinitiativer.

I Kommissionens og Rådets fælles program med foranstaltninger med henblik på gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, som blev vedtaget af Rådet den 30. november 2000[3], udpeges afskaffelse af eksekvaturproceduren i forbindelse med ubestridte krav som en af Fællesskabets prioriteter. Programmet, som klart fokuserer på at lette anerkendelsen og fuldbyrdelsen af domme, henviser også til tilnærmelse af retsplejen som en ledsageforanstaltning, der på visse områder kan være en forudsætning for de ønskede fremskridt hen imod en gradvis afskaffelse af eksekvaturproceduren. På denne baggrund understreges det i dokumentet, at afskaffelsen af eksekvaturproceduren på visse områder og specielt med hensyn til inddrivelse af ubestridte krav vil kunne afstedkomme, at der indføres et egentligt europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument, som opnås ved afslutningen af en specifik – fælles eller harmoniseret – procedure fastlagt i Fællesskabets regi[4]. Det skal dog understreges, at afskaffelsen af eksekvaturproceduren og harmoniseringen af retsplejereglerne er to separate spørgsmål, selv om de behandles sammen i ovennævnte passage i programmet. Eksekvaturproceduren forudsætter, at der er afsagt en afgørelse, og vedrører adgangen til fuldbyrdelse i en anden medlemsstat, mens harmonisering af retsplejereglerne vedrører adgangen til domstolene med henblik på at opnå en afgørelse, uanset om den skal fuldbyrdes i

---

1 EFT C 19 af 23.1.1999, s. 1, punkt 41 d).

2 Formandskabets konklusioner, punkt 38.

3 EFT C 12 af 15.1.2001, s. 1.

4 Afsnit II. A. 2. b) i programmet. Selv om en betalingspåbudsprocedure (eller andre specifikke procedurer) ikke omtales i dette afsnit, viser henvisningen i afsnit III. A. til forslaget om indførelse af et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument i forbindelse med ubestridte krav i første etape af gennemførelsen, at man har overvejet en harmonisering af denne art, specielt i forbindelse med inddrivelse af ubestridte krav.

udlandet eller ej. Disse spørgsmål er væsensforskellige og kan behandles hver for sig i deres egen ret, hvilket også fremgår af Tammerfors-konklusionerne, hvor begge spørgsmålene nævnes, uden at der skabes en forbindelse mellem dem.

Kommissionen har besluttet at gå videre med begge mål – gensidig anerkendelse af afgørelser om ubestridte krav på den ene side og indførelsen af en særlig procedure for opnåelse af afgørelser om ubestridte krav på den anden side – i to forskellige lovgivningsinstrumenter. Denne todelte strategi indebærer ingen risiko for overlapning eller modstrid mellem de to projekter, da de er klart afgrænset ved, at de udelukkende begrænser sig til etaperne henholdsvis før (indførelse af en betalingspåbudsprocedure) og efter (anerkendelse og fuldbyrdelse) afsigelsen af en eksigibel afgørelse. Denne fremgangsmåde har tværtimod en række væsentlige fordele i forhold til et lovgivningsinitiativ, som omfatter begge aspekter. For eksempel muliggør den et bredere anvendelsesområde for afskaffelsen af eksekvaturproceduren, som udvides til at omfatte alle domme, der afsiges, når der bevisligt ikke foreligger nogen strid om gældens art og størrelse, og ikke kun afgørelser, der afsiges i én specifik procedure.

I april 2002 vedtog Kommissionen forslaget til Rådets forordning om indførelse af et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument for ubestridte krav[5], som sigter på at fjerne mellemliggende procedurer for alle dokumenter, der kan fuldbyrdes, vedrørende ubestridte krav, på betingelse af, at en række proceduremæssige mindstestandarder vedrørende forkyndelse af dokumenter overholdes. Nærværende forslag er anden del af den strategi, der er beskrevet ovenfor.

1.2. Grønbogen om en EF-procedure for betalingspåbud og om foranstaltninger til forenkling og fremskyndelse af søgsmål om krav af mindre værdi

Inden dette forslag blev vedtaget, blev der gennemført omfattende høringer af både medlemsstaterne og alle interesserede parter i civilsamfundet. Grønbogen om en EF-procedure for betalingspåbud og om foranstaltninger til forenkling og fremskyndelse af søgsmål om krav af mindre værdi, som Kommissionen fremlagde den 20. december 2002[6], gav et overblik over de modeller for betalingspåbudsprocedurer, der på nuværende tidspunkt findes i henhold til medlemsstaternes lovgivning. På grundlag af en sammenlignende undersøgelse af, hvordan medlemsstaterne håndterer de relevante processuelle aspekter, fremsættes der en lang række spørgsmål vedrørende det anvendelsesområde og de karakteristika, som et EF-instrument bør have. De mest grundlæggende spørgsmål, som stilles i grønbogen, kan opsummeres som følger:

– Skal en EF-retsakt vedrørende en betalingspåbudsprocedure kun gælde for grænseoverskridende sager, eller skal den også omfatte rent indenlandske sager?

– Hvilke former for krav skal den europæiske betalingspåbudsprocedure kunne anvendes på? Skal anvendelsesområdet begrænses til pengekrav, og i bekræftende fald, skal man så udelukke visse underkategorier af pengekrav?

– Er der behov for specifikke regler om international kompetence eller endog om kompetencefordeling internt i medlemsstaterne?

---

[5] KOM(2002) 159 endelig, EFT C 203 E af 27.8.2002, s. 86.

[6] KOM(2002) 746 endelig.

– Skal EF-proceduren for betalingspåbud omfatte krav om fremlæggelse af dokumentation til støtte for det pågældende krav og omfatte en summarisk retsprøvelse af kravets berettigelse, eller skal en simpel beskrivelse af kravet og det forhold, at der ikke er gjort indsigelse, være nok til, at der udstedes en eksigibel afgørelse?

– Skal sagsøgte have mulighed for at bestride kravet og udvirke, at sagen fortsætter som en almindelig retssag, én eller to gange?

Kommissionen modtog ca. 60 svar fra medlemsstaterne og andre interesserede parter, som repræsenterede erhvervslivets, forbrugernes og de juridiske erhvervs interesser. Disse reaktioner på grønbogen, som yderligere blev drøftet under en offentlig høring, som Kommissionen organiserede den 26. juni 2003, viste, at indførelsen af en europæisk betalingspåbudsprocedure af næsten alle betragtes som et fremskridt hen imod oprettelsen af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

I en beslutning om grønbogen[7] glædede Europa-Parlamentet sig over Kommissionens initiativ. Det mindede om den politiske målsætning, som blev udstukket af Det Europæiske Råd i Tammerfors, om at fastsætte fælles europæiske regler for hurtig og effektiv inddrivelse af ubestridte fordringer, og understregede, at dette projekt har enorm betydning for alle erhvervsdrivende, der har en interesse i, at det indre marked fungerer effektivt. Parlamentets holdning stemmer i vidt omfang overens med indholdet i dette forslag, f.eks. med hensyn til valget af en forordning som det rette instrument og det forhold, at den europæiske betalingspåbudsprocedure bør udgøre et alternativ til de procedurer, der findes i henhold til medlemsstaternes nationale lovgivning.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg hilste i sin udtalelse om grønbogen[8] Kommissionens initiativ til en høring om spørgsmålet velkommen. Det anså etableringen af en hurtig, effektiv og retfærdig betalingspåbudsprocedure for at være et vigtigt aspekt af den grundlæggende ret til at få adgang til domstolene og tilskyndede og opfordrede Kommissionen til at fremsætte et lovforslag om indførelse af en fælles europæisk procedure.

I de følgende dele af denne begrundelse og specielt i bemærkningerne til de enkelte artikler vil der blive henvist til reaktionerne på de detaljerede spørgsmål i grønbogen og den måde, hvorpå der er taget hensyn til disse reaktioner under udarbejdelsen af dette forslag.

2. FORMÅL OG ANVENDELSESOMRÅDE

2.1. Overordnet formål

2.1.1. Betydningen af en effektiv ordning for inddrivelse af ubestridte krav

Det er et faktum, at en stor del af de retssager, der føres i medlemsstaterne, ikke drejer sig om at få en officiel, upartisk afgørelse vedrørende tvister om faktiske eller retlige spørgsmål. Det bliver mere og mere almindeligt, at kreditorer, selv når fordringen bevisligt ikke er omtvistet, må gå rettens vej for at opnå et tvangsfuldbyrdelsesgrundlag, som gør det muligt for dem at tvangsinddrive et krav, som debitor blot ikke vil eller kan betale. I 2000 iværksatte Kommissionen en undersøgelse af medlemsstaternes procedurer for krav af mindre værdi. Det spørgeskema, som i den forbindelse blev udsendt til medlemsstaterne, indeholdt også en

---

7 Endnu ikke offentliggjort.

8 CESE 742/2003, vedtaget den 18. juni 2003.

række spørgsmål om ubestridte krav. Medlemsstaternes svar viser, at ubestridte krav i de lande, hvor der foreligger tilstrækkelige statistiske oplysninger, udgør mellem ca. 50 % og over 80 % af alle de sager, som behandles af de almindelige lavere civile domstole[9].

En hurtig inddrivelse af udestående fordringer, hvis berettigelse ikke bestrides, er afgørende for virksomhederne i EU og for, at det indre marked kan fungere effektivt. En juridisk ramme, som ikke sikrer en kreditor adgang til en hurtig inddrivelse af ubestridte krav, kan give dårlige debitorer en vis straffrihed og dermed tilskynde dem til forsætligt at tilbageholde betalinger til deres egen fordel[10]. For sen betaling kan være en medvirkende årsag til insolvens, som udgør en trussel mod virksomhedernes og især de små og mellemstore virksomheders overlevelse, og som i mange tilfælde koster arbejdspladser. Hvis virksomhederne er nødt til at føre langtrukne, besværlige og dyre retssager blot for at få inddrevet ubestridte fordringer, kan det ikke undgå at forværre disse problemer.

Denne situation udgør en kompleks udfordring for medlemsstaternes retssystemer. Det er vigtigt så tidligt i sagsforløbet som muligt at skelne mellem reelle tvister og sager, som ikke indeholder egentlige uoverensstemmelser. En sådan skelnen er en nødvendig, men ikke tilstrækkelig forudsætning for, at domstolenes begrænsede midler kan udnyttes effektivt. Den vil betyde, at domstolene kan koncentrere sig om de reelle tvister og få dem afgjort inden for en rimelig frist. Det lader sig dog kun gøre, hvis der findes en hurtig og effektiv procedure for ubestridte krav, som kan lette domstolenes arbejde og dermed forebygge omfattende sagspukler. I betragtning af det store antal sager, som ikke indeholder egentlige tvister, er det således nødvendigt, at der findes processuelle regler, som sikrer en effektiv håndtering af disse sager, for at retssystemet som helhed kan fungere effektivt.

2.1.2. Definition af, hvad en betalingspåbudsprocedure er

Alle medlemsstaterne prøver at afhjælpe problemet med de mange inddrivelser af ubestridte krav via retssystemet ud fra deres egne nationale synsvinkler og inden for deres egne processuelle systemer og traditioner. Der er naturligt nok stor forskel på, hvilke løsninger man har fundet, både hvad angår den tekniske udformning af løsningerne og hvor godt de fungerer. I nogle medlemsstater er de vigtigste redskaber i forbindelse med ubestridte krav udeblivelsesdomme, en særlig summarisk retsforfølgning som led i den almindelige civilproces eller endog foreløbige retsmidler, der reelt fungerer som endelige domme, eftersom sagerne i praksis kun yderst sjældent går videre.

I de fleste af medlemsstaterne har en særlig betalingspåbudsprocedure dog vist sig at være et yderst nyttigt redskab til at sikre en hurtig og omkostningseffektiv inddrivelse af krav, som ikke er juridisk omtvistede. I dag indgår en sådan procedure som en integrerende del af den civile procesret i elleve medlemsstater (Østrig, Belgien, Finland, Frankrig, Tyskland, Grækenland, Italien, Luxembourg, Portugal, Spanien og Sverige); Frankrigs *injonction de payer* og Tysklands *Mahnverfahren* kan fremhæves som de kendteste eksempler. De seneste år er der indført betalingspåbud i to medlemsstater (Spanien og Portugal), hvor kreditorerne

---

9 Evelyne Serverin (forskningsdirektør i CNRS IDHE-ENS CACHAN), *Des Procedures de traitement judiciares des demandes de faible importance ou non contestées dans les droits des Etats-Membres de l'Union Européenne,* Cachan 2001, s. 30.

10 På grundlag af resultaterne af en undersøgelse, som Kommissionen fik foretaget i 1994 ("European Late Payment Survey" - Intrum Justitia), anslog Kommissionen i sin meddelelse til Rådet og Europa-Parlamentet med titlen "En mere effektiv opnåelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i Den Europæiske Union" (EFT C 33 af 31.1.1998, s. 3, punkt 38), at forsætlige betalingsforsinkelser på EU-plan udgør 35 % af de samlede betalingsforsinkelser.

ikke tidligere havde denne mulighed for at få fuldbyrdet deres krav. Denne udvikling viser, at sådanne procedurer bliver stadig mere anerkendte i EU.

De enkelte medlemsstaters betalingspåbudsprocedurer er vidt forskellige hvad angår centrale aspekter såsom anvendelsesområde, kompetence til at udstede påbud eller formelle og materielle betingelser for at opnå en positiv afgørelse. På trods af forskellene mellem de eksisterende regler har de alle følgende fællestræk, som kan danne grundlag for en definition af, hvad en betalingspåbudsprocedure er.

På anmodning af sagsøger træffer domstolen eller en anden kompetent myndighed afgørelse om det pågældende krav ex parte, dvs. uden at sagsøgte forud herfor har fået mulighed for at deltage. Afgørelsen forkyndes for sagsøgte med påbud om at efterkomme afgørelsen eller bestride kravet inden for en bestemt tidsfrist. Hvis sagsøgte ikke gør nogen af delene, bliver betalingspåbuddet eksigibelt. Kun hvis sagsøgte gør indsigelse, fortsætter sagen som en almindelig retssag. I modsætning til de normale retsregler er det altså i sådanne sager den part, som modtager betalingspåbuddet, der skal indlede en kontradiktorisk procedure. Dette omvendte ansvar, som på fransk betegnes "*inversion du contentieux*", kombineret med beskyttelsen af forsvarets rettigheder, som kommer til udtryk i muligheden for at forhindre fuldbyrdelsesgrundlaget i at blive til, udgør nøgletrækkene i betalingspåbudsproceduren.

2.2. Anvendelsesområde

2.2.1. Nødvendigheden af tiltag på EU-plan

Det siger sig selv, at når varigheden af og omkostningerne ved almindelige civile retssager er uforholdsmæssigt store i forbindelse med krav, som ikke er genstand for en retstvist, så gælder det i endnu højere grad for sager med grænseoverskridende virkninger. Manglende kendskab til andre medlemsstaters retssystemer og det deraf følgende behov for advokatbistand, tidskrævende forkyndelse af retsdokumenter over for parter i en anden medlemsstat end den, hvor sagen behandles, og oversættelsesudgifter er blot de mest iøjnefaldende faktorer, som gør livet besværligt for kreditorer med fordringer i udlandet. Disse problemer gælder for alle grænseoverskridende retssager, uanset om kravet bestrides eller ej. Men kontrasten mellem en hurtig inddrivelsesprocedure for indenlandske søgsmål og de forsinkelser og udgifter, som det giver, når parterne har hjemsted i forskellige medlemsstater, forstærkes i helt urimeligt omfang, hvis det pågældende krav end ikke bestrides af sagsøgte. Denne situation stiller dårlige debitorer fordelagtigt i grænseoverskridende sager og kan afholde virksomheder fra at udvide deres aktiviteter ud over deres oprindelsesmedlemsstats grænser og dermed begrænse samhandlen mellem medlemsstaterne. Selv hvis der havde fandtes en effektiv national procedure til inddrivelse af ubestridte tilgodehavender i samtlige medlemsstater - hvilket i dag langtfra er tilfældet, idet betalingspåbudsproceduren selv i de medlemsstater, der har en sådan procedure, ofte enten ikke finder anvendelse eller ikke er praktisk anvendelig, når sagsøgte har hjemsted i udlandet - ville det ikke nødvendigvis være en afgørende forbedring, eftersom de store forskelle mellem procedurerne og det manglende kendskab til dem i sig selv stiller alvorlige hindringer i vejen for behandlingen af grænseoverskridende sager. Et ensartet europæisk betalingspåbud vil være et stort skridt hen imod en bedre og lettere adgang til effektive retsmidler.

2.2.2. Forslagets anvendelsesområde

Af ovennævnte grunde er behovet for en ensartet europæisk betalingspåbudsprocedure for inddrivelse af ubestridte krav mest tydeligt med hensyn til grænseoverskridende tvister. Efter Kommissionens mening vil det imidlertid ikke blot være uhensigtsmæssigt, men ligefrem

kontraproduktivt at begrænse anvendelsesområdet for denne procedure til grænseoverskridende sager.

Artikel 65 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab tillægger Fællesskabet lovgivningsbeføjelser med hensyn til samarbejde om civilretlige spørgsmål med grænseoverskridende virkninger i det omfang, det er nødvendigt for det indre markeds funktion. Fællesskabet har således kun kompetence, hvis der er grænseoverskridende virkninger, men det betyder ikke, at de regler, som kan vedtages på dette grundlag, kun kan anvendes på grænseoverskridende *tvister*, dvs. sager af konkret grænseoverskridende art. Det ville være en alt for snæver fortolkning af den pågældende bestemmelse, som ikke er nødvendig efter ordlyden. En bevidst brug af det mere åbne begreb sager med grænseoverskridende virkninger i forbindelse med artikel 65 muliggør en vis fleksibilitet, så man kan vedtage lovgivning, som dækker et bredere område end blot grænseoverskridende tvister, specielt når et fælles redskab, som omfatter både grænseoverskridende og rent interne sager, er med til at sikre det indre markeds funktion. Sidstnævnte krav er opfyldt i lyset af den grundlæggende økonomiske betydning af en effektiv procedure for inddrivelse af ubestridte fordringer og de virkninger, som de enorme forskelle mellem de nationale systemer har for det indre marked som beskrevet ovenfor (*2.1.1*) og i dette afsnit. Under disse omstændigheder er den påtænkte lovgivning tilstrækkeligt karakteriseret af et grænseoverskridende element, og artikel 65 gør det muligt at indføre en sådan lovgivning, som ikke er begrænset til konkrete grænseoverskridende retssager, men også kan bruges i rent interne situationer; i den forbindelse bør man også tage hensyn til, at det vil være frivilligt at anvende instrumentet. Det forhold, at det er frivilligt at benytte sig af den europæiske betalingspåbudsprocedure, og betydningen heraf for medlemsstaterne beskrives nærmere nedenfor (*2.2.3*).

Desuden er sondringen mellem "grænseoverskridende" og "interne" scenarier meget vanskeligere, end man umiddelbart skulle tro, og vil uundgåeligt indeholde et vist element af vilkårlighed. Hvis for eksempel to personer, som begge har bopæl i Frankrig, kommer ud for en bilulykke i Tyskland og fører proces om erstatning ved en fransk domstol, er det så en rent intern situation, fordi begge parter og domstolen befinder sig i den samme medlemsstat, eller overskrider sagen den rent nationale sfære på grund af forbindelsen til en anden medlemsstat, hvis domstole ville have haft kompetence til at behandle sagen, hvis sagsøger havde foretrukket at anlægge sag der? Hvis man vælger den første mulighed, betyder det, at afgørelsen af, hvorvidt en sag er grænseoverskridende, afhænger af sagsøgers subjektive valg; alt efter, hvilken domstolen han beslutter at anlægge sag ved, vil den samme situation skulle betragtes som enten en situation med en international dimension eller en rent intern situation på trods af, at der foreligger aspekter, som forbinder den med to medlemsstater. Man kan argumentere for, at alle sager, som har forbindelse med mere end én medlemsstat, bør betragtes som sager med grænseoverskridende virkninger. Men for det første vil det uundgåeligt være kompliceret at definere, hvad der udgør en tilstrækkelig forbindelse. Skal det forhold, at den materielle ret i en anden medlemsstat end domstolsstaten finder anvendelse, være nok til, at man kan fastslå en sådan forbindelse? Desuden er et europæisk betalingspåbud, der udtrykkeligt har til formål at fremskynde og forenkle inddrivelsen af ubestridte krav, formodentlig ikke den mest hensigtsmæssige procedure for behandling af komplekse accessoriske spørgsmål om, hvorvidt en anmodning kan antages til realitetsbehandling.

På grund af disse uklarheder kombineret med den mulighed, at alle domme kan betragtes som grænseoverskridende, hvis de skal fuldbyrdes i en anden medlemsstat, er det tvivlsomt, om det er rimeligt at sondre mellem "interne" og "grænseoverskridende" sager.

I forbindelse med en procedure for inddrivelse af ubestridte krav vil en begrænsning til grænseoverskridende situationer desuden medføre en række uønskede politiske og økonomiske resultater. For det første medfører en situation, hvor virksomhederne har adgang til ordninger, hvis resultater adskiller sig væsentligt fra hinanden, en konkurrenceforvridning i det indre marked, uanset om aktørerne har hjemsted i forskellige medlemsstater eller i den samme medlemsstat. To virksomheder, der konkurrerer i én medlemsstat, hvoraf kun den ene har hjemsted i den pågældende medlemsstat, er ikke ligestillet, hvis det kun er den, der har hjemsted i udlandet, der kan benytte sig af en effektiv europæisk betalingspåbudsprocedure. Tilsvarende kan en virksomhed, som har de fleste af sine kunder i udlandet, på grund af adgangen til en sådan procedure få en betydelig fordel i forhold til en konkurrent med hjemsted i den samme medlemsstat, hvis aktiviteter hovedsagelig er koncentreret på hjemmemarkedet. Især for de medlemsstater, som på nuværende tidspunkt ikke har et særlig effektivt redskab for inddrivelse af ubestridte fordringer, vil det desuden være politisk vanskeligt at forklare både kreditorer og debitorer, hvorfor den ordning, de har adgang til i en grænseoverskridende situation, er mere effektiv end den, de har adgang til i en rent intern situation. Langt de fleste af høringssvarene på grønbogen fra virksomheder og fra organisationer, der repræsenterer dem, og udtalelsen fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg bekræfter, at der er behov for en europæisk betalingspåbudsprocedure, som finder anvendelse på alle sager, uden at man sondrer mellem interne og grænseoverskridende sager.

2.2.3. Subsidiaritet og proportionalitet

Det er klart, at selve formålet med dette forslag, nemlig indførelsen af en ensartet europæisk procedure for hurtig opnåelse af en eksigibel afgørelse om et krav, hvis berettigelse ikke bestrides, ikke i tilstrækkelig grad kan nås af medlemsstaterne selv, som ikke kan garantere, at de regler, der anvendes rundt om i EU, er ensartede, og målet kan derfor bedre nås på fællesskabsplan.

Dette forslag stemmer fuldt ud overens med proportionalitetsprincippet, idet det udelukkende begrænser sig til det, der er nødvendigt for at nå det nævnte mål. I den forbindelse er det specielt vigtigt at understrege virkningerne af kombinationen af det valgte retsinstrument og det forhold, at det er frivilligt at benytte sig af den europæiske betalingspåbudsprocedure, sammenlignet med tilsvarende ordninger i medlemsstaternes nationale procesret. En forordning som foreslået her vil sikre, at proceduren er ensartet og finder direkte anvendelse, samtidig med at medlemsstaterne blot forpligtes til at stille den europæiske inddrivelsesordning til rådighed som et supplerende redskab. Forordningen vil hverken tvinge dem til at opgive deres tidligere lovgivning om betalingspåbud eller andre procedurer for inddrivelse af ubestridte fordringer eller til at ændre deres lovgivning for at bringe den i overensstemmelse med fællesskabslovgivningen. Dette forslag til en forordning, som ikke berører medlemsstaternes ret til fortsat at anvende deres nationale regler sideløbende med det europæiske betalingspåbud, griber meget mindre ind i deres proceduresystemer end et direktiv, som ville kræve, at den nationale lovgivning blev tilpasset til de normer, som var fastsat i direktivet. Denne lovgivningsteknik sikrer således et minimumsniveau for effektiviteten af inddrivelsen af ubestridte krav, men den gør det muligt for de medlemsstater, der har udviklet et system, som fungerer endnu bedre, at bibeholde det. I sidste ende vil det være op til kreditorerne at vurdere, hvilken procedure de mener fungerer bedst eller er lettest tilgængelig; sidstnævnte kriterium er særlig vigtigt for dem, der opererer i flere forskellige medlemsstater, og som slipper for at sætte sig ind i procesretten i hver af disse medlemsstater, fordi der findes et ensartet europæisk betalingspåbud. Endelig skal det understreges, at en betalingspåbudsprocedure pr. definition er specielt velegnet til at overholde subsidiaritets- og proportionalitetsprincippet, da denne form for procedure ikke er uløseligt forbundet med de

andre civilprocessuelle regler, men er et kapitel for sig. Det er først, når betalingspåbudsproceduren afsluttes, fordi sagsøgte gør indsigelse, at sagen fortsætter som en almindelig retssag. Indførelsen af et europæisk betalingspåbud betyder derfor ikke, at der er behov for yderligere tilnærmelse af den nationale procesret, og griber således mindst muligt ind i den nationale lovgivning.

3. BEMÆRKNINGER TIL DE ENKELTE ARTIKLER

Artikel 1 – Anvendelsesområde

Det generelle anvendelsesområde, som er begrænset til det civil- og handelsretlige område, jf. stk. 1, falder sammen med anvendelsesområdet for Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område.

Stk. 2 udelukker visse former for civil- og handelsretlige krav fra anvendelsesområdet. Formueforholdet mellem ægtefæller og personer i tilsvarende forhold (f.eks. registreret partnerskab) er udelukket, da domstolene meget tit i sådanne familieretlige sager er nødt til at undersøge forholdene af egen drift og dermed ikke kan stille sig tilfreds med, at sagsøgte ikke har gjort indsigelse mod sagsøgers anbringender. Ligesom i forordning nr. 44/2001 indgår spørgsmål om konkurs og social sikring ikke i anvendelsesområdet. Bortset fra disse spørgsmål mener Kommissionen ikke, at der er grund til at udelukke andre krav fra anvendelsesområdet. Det forhold, at kompetencen ligger hos særlige domstole eller retter (f.eks. arbejdsretter i forbindelse med krav, der udspringer af ansættelsesforhold) i stedet for almindelige civile domstole, er ikke en overbevisende grund til ikke at acceptere en betalingspåbudsprocedure. Der er ingen tvingende grunde til at indføre andre begrænsninger i anvendelsen af proceduren, som hænger sammen med arten af eller det juridiske grundlag for kravet; tværtimod vil en sådan begrænsning uundgåeligt medføre komplekse problemer med afgrænsningen af, hvilke krav der kan behandles efter denne procedure, og hvilke krav der ikke kan. Endelig indfører dette forslag i overensstemmelse med langt hovedparten af bemærkningerne til grønbogen ikke et loft for det beløb, der kan gøres krav på efter betalingspåbudsproceduren, da der tilsyneladende ikke er så tæt en forbindelse mellem kravets værdi og det forhold, at et krav er henholdsvis bestridt eller ubestridt, at det er nødvendigt at begrænse adgangen til proceduren til inddrivelse af beløb under en vis grænse. Selv hvis sandsynligheden for en tvist, som nogle hævder, er større, jo højere kravets værdi er, retfærdiggør det ikke et beløbsloft, da det overlades til kreditors skøn, om han anser sandsynligheden for, at debitor ikke gør indsigelse, for at være tilstrækkelig høj til, at det er umagen værd at forsøge sig med betalingspåbudsproceduren; hvis det ikke er tilfældet, vil han med det samme anlægge en almindelig retssag.

Forskellen mellem listen over områder, der er udelukket fra anvendelsesområdet for dette forslag, og den tilsvarende bestemmelse i forordning nr. 44/2001 skyldes, at de vedrører forskellige emner, som kræver en helt forskellig fremgangsmåde og et forskelligt perspektiv. Udkastet til dette instrument fokuserer på processuelle regler og krav for opnåelse af en eksigibel afgørelse og berører ingen af de spørgsmål, der behandles i forordning nr. 44/2001. Det vedrører ikke den internationale kompetence for betalingspåbudsproceduren, da forordning nr. 44/2001 sikrer en så retfærdig balance mellem sagsøgers og sagsøgtes interesser, at der ikke er behov for at fravige de pågældende regler og indføre en særlig kompetenceordning for det europæiske betalingspåbud. Spørgsmålene om anerkendelse og fuldbyrdelse i en anden medlemsstat end den, hvis domstole udstedte betalingspåbuddet,

overlades fuldt ud til forordning nr. 44/2001 samt den kommende forordning om indførelse af et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument for ubestridte krav, når denne træder i kraft. Det er derfor klart, at de overvejelser, der ligger til grund for fjernelsen af visse former for krav eller procedurer, hvoraf nogle end ikke i teorien kan omfatte pengekrav, fra anvendelsesområdet for forordning nr. 44/2001, er irrelevante eller endda meningsløse i forbindelse med dette forslag.

Artikel 2 – Europæisk betalingspåbudsprocedure

Med stk. 1 begrænses anvendelsen af den europæiske betalingspåbudsprocedure til inddrivelsen af opgjorte og forfaldne pengekrav. Den kan således ikke bruges i forbindelse med pengekrav, som ikke kan fastsættes til et konkret beløb (f.eks. i tilfælde af immateriel skade), og krav, som vedrører forpligtelser til at handle eller afholde sig fra en bestemt handling, såsom levering eller vindikation af formuegenstande eller udsættelse. I teorien kunne det princip, der ligger til grund for identifikationen af ubestridte krav, udvides til andre former for krav end dem, der vedrører betaling af penge, og systemerne i visse medlemsstater omfatter da også visse andre krav end pengekrav. Der er imidlertid, som det også fremgår af reaktionerne på grønbogen, enighed om, at de andre krav, som ville udgøre en ganske lille procentdel af de sager, der vil blive behandlet efter denne procedure, under alle omstændigheder ikke i nær samme grad egner sig til en standardiseret behandling. Blot for at give et eksempel ville bare det at formulere kravet på en sådan måde, at det opfyldte præcisionskravene i forbindelse med et fuldbyrdelsesgrundlag, ofte udgøre en uoverstigelig hindring, i hvert fald for ikke-jurister, hvilket ville medføre, at en væsentlig andel af anmodningerne måtte afvises alene af denne grund, eller skabe en uforholdsmæssigt stor arbejdsbyrde for domstolene.

I stk. 2 præciseres det, at det er frivilligt at anvende den europæiske betalingspåbudsprocedure. Det er helt op til kreditor, om han foretrækker at forfølge et krav, som falder inden for anvendelsesområdet for dette forslag, ved at anmode om et europæisk betalingspåbud eller ved at benytte sig af en summarisk eller almindelig procedure, som er til rådighed efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor sagen behandles.

Artikel 3 – Anmodning om et europæisk betalingspåbud

I denne bestemmelse anføres de elementer, som anmodningen om et europæisk betalingspåbud skal indeholde vedrørende identifikation af sagens parter og beskrivelsen af kravet og dets berettigelse. De fleste af de punkter, der er medtaget i artiklen, giver sig selv.

Det skal understreges, at fremlæggelsen af dokumentbeviser ikke i dette forslag gøres til en forudsætning for udstedelse af et europæisk betalingspåbud. I lyset af analysen af svarene på grønbogen vedrørende denne vigtige sondring mellem de to eksisterende modeller for betalingspåbudsprocedurer (i grønbogen kaldet "bevismodellen" og den "bevisløse" model) nåede Kommissionen til den konklusion, at et sådant krav ville indebære en betydelig risiko for, at forordningen ikke ville blive anvendt på en ensartet måde med hensyn til de former for dokumenter, der betragtes som tilstrækkeligt bevis for kravet. Og hvad vigtigere er, skal der tages hensyn til, at det eneste formål med de skriftlige beviser, som ledsager anmodningen, er, at de skal tjene som grundlag for den summariske prøvelse af kravets berettigelse, som kræves i henhold til lovgivningen i de medlemsstater, som følger "bevismodellen". Det kræves ikke i dette forslag, at der skal foretages en systematisk og tilbundsgående eller summarisk gennemgang af kravets berettigelse.

I stedet har Kommissionen forsøgt at finde frem til en løsning, som kombinerer fordelene ved et "bevisløst" betalingspåbud hvad angår procedurens enkelhed og effektivitet med en passende beskyttelse af sagsøgtes rettigheder. Et element i sidstnævnte mål er kravet om, at sagsøger efter stk. 2, litra e), ikke skal fremlægge, men beskrive beviser, som han ville kunne henholde sig til under en almindelig retssag, hvis kravet var bestridt. Denne forhåndsbetingelse, som gør det muligt for sagsøger at henvise til alle lovlige beviser i stedet for bare dokumenter, men ikke forpligter ham til at indgive en udtømmende liste over beviser, udgør først og fremmest en formel betingelse for udstedelse af et europæisk betalingspåbud, som let kan kontrolleres.

Sagsøger skal forelægge domstolen en fremstilling af søgsmålsgrunden i overensstemmelse med stk. 2, litra d). Denne fremstilling kan og skal være kort og koncis, men den skal forklare retsforholdet mellem parterne, kravets berettigelse og størrelse og forbindelsen mellem kravet og de anførte beviser.

Stk. 3 tillader en elektronisk signatur som et alternativ til en håndskreven underskrift, hvis den i overensstemmelse med artikel 2, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/93/EF af 13. december 1999 om en fællesskabsramme for elektroniske signaturer er entydigt knyttet til underskriveren og kan identificere den pågældende, genereres med midler, som underskriveren kan bevare den fulde kontrol med, og er knyttet til de data, som den vedrører, på en sådan måde, at en hvilken som helst senere ændring af disse data kan opdages. Denne bestemmelse, som gentages i andre dele af forslaget, afspejler det generelle ønske om at gøre det muligt at anvende automatisk databehandling og elektronisk kommunikation under proceduren på betingelse af, at parternes rettigheder sikres den nødvendige beskyttelse.

Artikel 4 – Betingelser for udstedelse af et europæisk betalingspåbud

I stk. 1 i denne artikel gives der en fuldstændig og udtømmende liste over de betingelser for udstedelse af et europæisk betalingspåbud, som domstolen skal kontrollere er overholdt, når den modtager en anmodning. Undersøgelsen skal omfatte følgende punkter og må ikke omfatte andre punkter:

– Anvendelsesområdet for proceduren, jf. artikel 1 og 2, og

– formkravene til anmodningen, jf. artikel 3.

Bortset fra disse spørgsmål, som domstolen skal behandle af egen drift, er det sagsøgtes ansvar på grundlag af de oplysninger, der er anført i anmodningen, og som gør det muligt for ham klart at identificere det krav, der rettes mod ham, at afgøre, om han ønsker at bestride det eller acceptere det. I sidstnævnte tilfælde er der ikke længere nogen gyldig grund til at nægte sagsøgeren en gunstig afgørelse.

Stk. 2 giver domstolen en vis fleksibilitet, uden at det indebærer en forpligtelse, til at sende anmodningen tilbage til sagsøger for at gøre det muligt for ham at afhjælpe mangler i sin anmodning, når han ikke har opfyldt alle formkravene i artikel 3, og fejlen let vil kunne rettes, f.eks. når han bare har glemt at udfylde et obligatorisk felt i anmodningsformularen. Det er på ingen måde formålet med disse bestemmelser at hindre en hurtig og effektiv forvaltning af proceduren. Under alle omstændigheder har sagsøger i tilfælde af afvisning stadig ret til at gå videre med kravet i en almindelig retssag, jf. artikel 5.

Artikel 5 – Afvisning af anmodningen

Hovedformålet med stk. 1 er at præcisere, at domstolen for så vidt angår overholdelsen af kravene i artikel 4 kun enten kan udstede betalingspåbuddet fuldt ud eller helt afvise at udstede et betalingspåbud; dette skal sikre, at proceduren er enkel og ensartet, og at man undgår, at proceduren kan splittes op i to separate elementer. Når anmodningen kun delvis opfylder ovennævnte betingelser, skal den således afvises i sin helhed. For at undgå en sådan afvisning, når det ikke er hensigtsmæssigt, kan domstolen benytte sig af mulighederne i artikel 4, stk. 2.

I overensstemmelse med bemærkningerne til grønbogen og de eksisterende nationale betalingspåbudsprocedurer præciseres det i stk. 3, at afvisning af en anmodning ikke har res judicata-virkning. Denne procedure udgør kun et frivilligt redskab for den kreditor, der antager, at det pågældende krav ikke vil blive bestridt. Hvis denne antagelse viser sig at være forkert, og sagsøgte gør indsigelse, fortsætter sagen automatisk som en almindelig retssag. Det skal imidlertid også være muligt at forfølge et krav ved hjælp af en almindelig civil retssag, hvis anmodningen afvises efter stk. 1 af grunde, som generelt slet ikke er forbundet med begrundelsen for kravet, men med formelle eller proceduremæssige forhold, såsom anvendelsesområdet for denne procedure. Det er en logisk følge af disse muligheder for at fortsætte forfølgelsen af kravet, at der ikke er behov for adgang til at klage over afvisningen af en anmodning, idet dette ville gøre proceduren unødvendigt tung.

Artikel 6 – Europæisk betalingsmeddelelse

Dette forslag omhandler en totrins-betalingspåbudsprocedure, idet det dokument, som domstolen udsteder i tilfælde af en positiv afgørelse om anmodningen, endnu ikke er selve betalingspåbuddet, hvis eksigibilitet kun er betinget af, at fristen for afgivelse af svarskrift er udløbet, men en betalingsmeddelelse, som informerer sagsøgte om kravet og om hans processuelle rettigheder og forpligtelser, herunder udsigten til, at der vil blive udstedt et eksigibelt betalingspåbud, hvis han ikke bestrider kravet. Det skal dog understreges, at det i de medlemsstater, som anvender en ettrinsmodel, normalt er uundgåeligt, at domstolen involveres endnu en gang for at kontrollere, at der ikke er gjort indsigelse mod kravet, og tilføje en fuldbyrdelsesklausul (*formule exécutoire*). Når det andet trin som i dette forslag ikke kræver en prøvelse af kravet, men betalingspåbuddet udstedes automatisk, hvis der ikke er afgivet svarskrift, er forskellene med hensyn til procedurens effektivitet allerhøjst marginale. Hovedfordelen er, at der foreligger en særskilt afgørelse, som kan påklages, hvilket normalt ikke er muligt i de medlemsstater, der har valgt ettrinsproceduren, men af Kommissionen anses for at være nødvendigt i forbindelse med et europæisk betalingspåbud; dette forklares nærmere i bemærkningerne til artikel 11.

Den europæiske betalingsmeddelelse er indholdsmæssigt set identisk med anmodnings-formularen, men der tilføjes på et iøjnefaldende sted oplysninger om betydningen af dette dokument, jf. stk. 3 og 4, formuleret på en sådan måde, at det er nemt at forstå for modtagere, der ikke er vant til at beskæftige sig med retsforhold. Der bør træffes praktiske foranstaltninger til automatisk at kopiere oplysningerne i anmodningen over i betalingsmeddelelsen og senere i betalingspåbuddet. De yderligere oplysninger til sagsøgte bør være en integreret del af selve betalingsmeddelelsen og ikke blot vedhæftes, så man undgår, at der kan ske fejltagelser, som kan føre til processuelle problemer.

Forslaget indeholder ikke specifikke regler om forkyndelse af betalingsmeddelelsen for sagsøgte; dette er således underlagt national lovgivning og i givet fald Rådets forordning (EF)

nr. 1348/2000 af 29. maj 2000 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager. I stk. 2 fastsættes der imidlertid den betingelse, at de forkyndelsesmetoder, som ikke giver bevis for, at debitor personligt har modtaget dokumentet ikke kan anvendes i forbindelse med dette forslag, hvis debitors adresse ikke er kendt.

Treugersfristen for afgivelse af svarskrift tager hensyn til den tid, der er nødvendig for at afgøre, om man ønsker at tage til genmæle i henhold til medlemsstaternes lovgivning. Da det er enkelt at afgive svarskrift i henhold til artikel 7, burde denne frist være tilstrækkelig i både grænseoverskridende og rent nationale situationer.

Stk. 5 skal sikre, at ingen kreditor afholder sig fra at benytte sig af betalingspåbuds-proceduren, selv om den i det væsentlige anses for at være hensigtsmæssig, af frygt for, at kravet forældes, hvis han ikke afbryder fristen ved at anlægge en almindelig civil retssag. Det giver i denne særlige henseende betalingsmeddelelsen samme status som en stævning i en almindelig civil retssag.

Artikel 7 – Svarskrift

I overensstemmelse med filosofien bag den europæiske betalingspåbudsprocedure, som fokuserer på identifikation af ubestridte krav og udstedelse af eksigible afgørelser om dem, men ikke kræver en prøvelse af kravets berettigelse, holder denne artikel kravene til et antageligt svarskrift på et absolut minimum. Sagsøgte skal blot inden fristens udløb skriftligt eller under visse omstændigheder elektronisk utvetydigt meddele domstolen, at han ønsker at gøre indsigelse mod hele eller en del af kravet, uden at der stilles krav om, hvordan meddelelsen skal formuleres. Der kræves ikke yderligere forklaringer; man kan vente med at fremlægge argumenter om sagens konkrete omstændigheder og retlige spørgsmål til den efterfølgende almindelige retssag. Sagsøgte kan benytte sig af den standardsvarformular, som han modtager sammen med betalingsmeddelelsen, men han behøver ikke at gøre det.

Artikel 8 – Virkningerne af et svarskrift

I denne bestemmelse fastsættes det, at et antageligt svarskrift automatisk bringer betalingspåbudsproceduren til ophør og medfører, at sagen overgår til almindelig civil domstolsbehandling, uden at der kræves nogen særlig anmodning herom. Bestemmelsen hviler på den antagelse, at kreditorer, der anmoder om et betalingspåbud, som regel vælger proceduren, fordi de forventer, at kravet ikke vil blive bestridt, men er villige til om nødvendigt at forfølge kravet ved hjælp af en almindelig retssag. Stk. 1 giver dog sagsøger mulighed for i anmodningen at anføre, at han ønsker sagen hævet, hvis sagsøgte afgiver svarskrift. Et sådant ønske kan fremsættes, når det pågældende kravs værdi ud fra sagsøgers synspunkt er for lav til at retfærdiggøre arbejdet og omkostningerne ved en almindelig retssag.

Stk. 2 præciserer, at de nærmere bestemmelser for, nøjagtig hvordan overgangen til almindelig domstolsbehandling foregår, er underlagt lovgivningen i den medlemsstat, hvor sagen behandles.

Artikel 9 – Europæisk betalingspåbud

Hvis sagsøgte har accepteret kravet eller ikke har bestridt det helt eller delvis inden fristens udløb, udsteder domstolen et betalingspåbud af egen drift, dvs. uden at sagsøger behøver at indgive en særskilt anmodning.

Denne bestemmelses opbygning er parallel med artikel 6, som vedrører betalingsmeddelelsen, for så vidt angår reglerne for forkyndelse og information af sagsøgte, men denne gang med hensyn til indsigelse i stedet for svarskrift.

Artikel 10 – Det europæiske betalingspåbuds eksigibilitet

Ifølge denne artikel er det europæiske betalingspåbud, når det først er udstedt, eksigibelt, uden at der stilles sikkerhed, på trods af, at sagsøgte stadig har mulighed for at gøre indsigelse mod påbuddet og eventuelt få det ophævet. Det forhold, at sagsøgte har valgt ikke at protestere mod kravet, selv om han er helt klar over følgerne af denne adfærd, udgør et tilstrækkelig grundlag for den prima facie-vurdering, at kravet er og vil blive ved med at være ubestridt og dermed uden begrænsninger er eksigibelt.

Stk. 2 afspejler, at dette forslag hverken har til hensigt at gribe ind i medlemsstaternes lovgivning om tvangsfuldbyrdelse eller at indføre et særskilt, fuldt udviklet regelsæt specielt for betalingspåbudsproceduren. De nærmere bestemmelser om formkravene i forbindelse med eksigibilitet og betingelserne for opsættelse eller begrænsning af fuldbyrdelsen skal findes i medlemsstaternes lovgivning. Det drejer sig bl.a. om, hvordan afgivelse af svarskrift indvirker på eksigibiliteten.

Artikel 11 – Indsigelse mod det europæiske betalingspåbud

Kravene i forbindelse med indsigelse mod betalingspåbuddet svarer til kravene i forbindelse med svarskrift. Der henvises derfor til bemærkningerne til artikel 7.

Kommissionen er overbevist om, at sagsøgte i forbindelse med dette forslag skal have endnu en mulighed for at bestride kravet og få sagen overført til almindelig domstolsbehandling, selv om han ikke har meddelt, at han har til hensigt at tage til genmæle, på trods af, at domstolen i betalingsmeddelelsen har informeret ham om hans rettigheder og pligter. En uomstødelig, endelig afgørelse ville udgøre en for skrap sanktion, især i sammenligning med de udeblivelsesdomme, som afsiges i en tilsvarende situation, nemlig efter at sagsøgte er blevet indkaldt til retten og informeret om følgerne af ikke at give møde i retten for at tage til genmæle, idet der som regel stadig er mulighed for at anke sådanne domme eller benytte andre retsmidler. Dette ræsonnement underbygges yderligere af, at det europæiske betalingspåbud i modsætning til systemerne i de fleste medlemsstater, hvor man har en ettrins-betalingspåbudsprocedure og ikke accepterer en yderligere påklage, ikke forudsætter en generel summarisk prøvelse af kravets berettigelse. Denne forenkling af proceduren af hensyn til dens effektivitet og dermed af hensyn til sagsøger gør det rimeligt at indføre en modvægt i form af en klageret.

Stk. 4 indeholder en yderligere sikkerhed for sagsøgte, som Kommissionen mener er afgørende, fordi der ikke er fastsat specifikke regler om forkyndelse af dokumenter i dette forslag. Under forhandlingerne om forordningen om indførelse af et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument for ubestridte krav mente man, at det var nødvendigt at give sagsøgte mulighed for at anfægte en retsafgørelse uanset de generelle tidsfrister for appel, når

– der er anvendt en forkyndelsesmetode uden bevis for, at sagsøgte personligt har modtaget dokumentet, og det pågældende dokument ikke er nået frem til ham på en sådan måde, at han kunne forberede sit forsvar, eller

– han var forhindret i at tage til genmæle på grund af force majeure eller usædvanlige omstændigheder.

Den pågældende regel i ovennævnte forordning er blevet overført og tilpasset til dette forslag.

Artikel 12 – Virkningerne af indsigelse

Med hensyn til overgang til almindelig domstolsbehandling svarer bestemmelserne i denne artikel til bestemmelserne om virkningerne af et svarskrift i artikel 8. Det har ingen indvirkning på overgangen til almindelig domstolsbehandling, hvornår i sagsforløbet sagsøgte vælger at bestride kravet. Forskellen i status mellem betalingsmeddelelsen og betalingspåbuddet består i, at sidstnævnte dokument er eksigibelt. Spørgsmålene om eksigibilitet er underlagt artikel 10.

I stk. 3 præciseres det, at et svarskrift, som tilgår domstolen, efter at den allerede har udstedt betalingspåbuddet, men inden indsigelsesfristen er udløbet, skal behandles som en indsigelse, da den tydeligt viser, at sagsøgte har til hensigt at tage til genmæle.

Artikel 13 – Repræsentation i retten

I lyset af formålet med dette forslag, nemlig at give kreditorerne en enkelt og omkostningseffektiv måde at inddrive ubestridte krav på, ville det være selvmodsigende at gøre anvendelsen af denne procedure betinget af, at parterne er repræsenteret af en advokat. For det første er de krav, der skal opfyldes, når man ønsker at indgive en anmodning om et betalingspåbud, og i endnu højere grad når man ønsker at bestride kravet, tilstrækkeligt enkle til, at der ikke er behov for en advokats ekspertise. For det andet vil repræsentation i retten uundgåeligt øge omkostningerne ved proceduren. De, der mener, at det er nyttigt at søge professionel juridisk bistand, skal selvfølgelig stadig have mulighed for det, men det skal ikke gøres obligatorisk. Af klarhedshensyn anføres det i stk. 2, at denne bestemmelse kun omfatter selve betalingspåbudsproceduren, men ikke den almindelige civile retssag, som indledes, hvis der afgives svarskrift eller gøres indsigelse.

Artikel 14 – Omkostninger

Kreditorerne risikerer at afholde sig fra at anvende denne procedure, hvis de, hvis sagsøgte gør indsigelse, risikerer at skulle betale højere retsafgifter end dem, de skal betale, hvis de vælger en almindelig civil retssag. Af samme grund er det ikke rimeligt at pålægge sagsøgte højere retsafgifter, bare fordi sagsøger først forsøgte at opnå en afgørelse gennem en forenklet procedure, men dette ikke lykkedes.

I denne artikel fastslås princippet om, at en forudgående betalingspåbudsprocedure skal være neutral med hensyn til de samlede retsafgifter for almindelige civile retssager, men det overlades til medlemsstaterne, hvordan det skal sikres, at dette princip overholdes. En mulig løsning kunne være, at eventuelle retsafgifter i forbindelse med betalingspåbudsproceduren absorberes i retsafgifterne i forbindelse med den efterfølgende almindelige retssag.

Artikel 15 – Forbindelsen med national procesret

I en række artikler i dette forslag henvises der til national lovgivning med hensyn til specifikke aspekter af proceduren. For at undgå misforståelser præciseres det i denne artikel, at alle processuelle spørgsmål, som ikke behandles i forslaget, og hvor det ikke udtrykkeligt er anført, at det er den nationale lovgivning, der finder anvendelse, er underlagt den nationale lovgivning i den medlemsstat, hvor betalingspåbudsproceduren gennemføres.

Artikel 16 – Oplysninger om de kompetente domstole

Denne bestemmelse sigter mod at lette adgangen til oplysninger om de domstole, som borgerne skal indgive en anmodning om et europæisk betalingspåbud til. Medlemsstaterne skal i deres meddelelse til Kommissionen angive, hvilke kategorier af domstole der har kompetence i forbindelse med denne procedure, f.eks. de lavere eller højere domstole i første instans i de medlemsstater, hvor der findes en sådan sondring. I nogle medlemsstater kan det være nødvendigt at angive mere end én kategori af domstole, bl.a. hvis visse former for krav behandles ved specialiserede retter (f.eks. arbejdsretter i forbindelse med krav, der udspringer af arbejdskontrakter). Medlemsstaterne kan også benytte lejligheden til at oplyse, om de generelle regler om stedlig kompetence finder anvendelse på denne procedure (uden at de behøver at forklare reglerne i detaljer), eller om der er fastsat en særlig regel, såsom enekompetence for retten på sagsøgtes hjemsted eller centralisering af kompetencen hos én domstol eller et begrænset antal domstole.

Kommissionen vil stille disse oplysninger til rådighed på den mest hensigtsmæssige måde, herunder offentliggørelse på Internettet, eventuelt inden for rammerne af det igangværende projekt om oprettelse af et europæisk civilretligt atlas, en database, der skal give brugervenlig adgang til oplysninger på alle EU's officielle sprog.

Artikel 17 og 18 – Gennemførelsesbestemmelser og udvalg

Artikel 18 henviser til det rådgivende udvalg, der er omhandlet i forordning nr. 44/2001, og som i det fornødne omfang skal bistå Kommissionen ved gennemførelsen af forordningen i overensstemmelse med artikel 17, nemlig ved ajourføring af standardformularerne i bilagene eller udarbejdelse af tekniske justeringer heraf. Udvalget indkaldes kun til møde, hvis og når der er behov for sådanne ændringer.

2004/0055 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om indførelse af en europæisk betalingspåbudsprocedure

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 61, litra c),

under henvisning til forslag fra Kommissionen[11],

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg[12],

efter proceduren i traktatens artikel 251[13], og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Fællesskabet har sat sig som mål at bevare og udbygge et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hvor der er fri bevægelighed for personer. Med henblik herpå skal Fællesskabet bl.a. vedtage de foranstaltninger vedrørende samarbejde om civilretlige spørgsmål, der er nødvendige for det indre markeds funktion.

(2) Det Europæiske Råd i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999 opfordrede Rådet og Kommissionen til at forberede nye regler for spørgsmål, der kan fremme et smidigt retligt samarbejde og en bedre adgang til domstolene, og henviste i den forbindelse specifikt til betalingsordrer.

(3) Den 30. november 2000 vedtog Rådet et fælles program for Kommissionen og Rådet med foranstaltninger med henblik på gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område[14]. Som led i programmet overvejes muligheden for at indføre en specifik fælles eller harmoniseret procedure for opnåelse af en retsafgørelse, der er fastlagt i Fællesskabets regi, på specifikke områder, herunder ubestridte krav.

(4) Kommissionen vedtog den 20. december 2002 en grønbog om en EF-procedure for betalingspåbud og om foranstaltninger til forenkling og fremskyndelse af søgsmål om krav af mindre værdi. Med grønbogen blev der iværksat en høring om de mulige formål med og karakteristika ved en ensartet eller harmoniseret europæisk procedure for inddrivelse af ubestridte krav.

---

11 EUT C af , s.
12 EUT C af , s.
13 EUT C af , s.
14 EFT C 12 af 15.1.2001, s. 1.

(5) En hurtig og effektiv inddrivelse af udestående fordringer, som ikke er genstand for en retstvist, er af afgørende betydning for virksomhederne i Den Europæiske Union, da for sen betaling er en væsentlig grund til insolvens, der udgør en trussel mod virksomhedernes og især de små og mellemstore virksomheders overlevelse og medfører tab af mange arbejdspladser.

(6) Alle medlemsstaterne prøver at løse problemet med inddrivelse af det store antal ubestridte krav, de fleste af dem gennem en forenklet betalingspåbudsprocedure, men både indholdet i den nationale lovgivning og resultaterne af de nationale procedurer varierer betydeligt. Desuden er de nuværende procedurer ofte enten uanvendelige eller uhensigtsmæssige i grænseoverskridende situationer.

(7) De deraf følgende hindringer for adgangen til effektive retsmidler, specielt i grænseoverskridende sager, og forvridningen af konkurrencen i det indre marked på grund af uligevægten med hensyn til den måde, hvorpå de processuelle midler, som kreditorerne råder over i de forskellige medlemsstater, fungerer, betyder, at der er behov for fællesskabslovgivning, som sikrer ensartede vilkår for kreditorer og debitorer i hele Den Europæiske Union.

(8) Den europæiske betalingspåbudsprocedure skal ikke træde i stedet for eller harmonisere de eksisterende ordninger for inddrivelse af ubestridte krav i henhold til national ret, men udgør en yderligere mulighed for kreditor, som stadig har mulighed for at anvende en procedure i henhold til national ret.

(9) Den europæiske betalingspåbudsprocedure bør kunne benyttes i forbindelse med alle civilretlige pengekrav, både i og uden for kontraktforhold, med undtagelse af krav, der følger af formueforholdet mellem ægtefæller eller personer i tilsvarende forhold, hvor domstolene, selv når der ikke gøres indsigelse, ofte ikke kan henholde sig til sagsøgers anbringender, men er nødt til at prøve sagens realitet af egen drift. Proceduren bør ikke begrænses til krav under et bestemt beløbsloft. Den bør imidlertid ikke finde anvendelse på krav, som endnu ikke er forfaldne på tidspunktet for anmodningen, og specielt fremtidige periodiske betalinger.

(10) Proceduren bør så vidt muligt baseres på anvendelsen af standardformularer ved kommunikation mellem domstolen og parterne for at lette administrationen af proceduren og gøre det muligt at anvende automatisk databehandling.

(11) I anmodningen om et europæisk betalingspåbud bør sagsøger være forpligtet til at give oplysninger, der er tilstrækkelige til, at man klart kan identificere kravet og dets berettigelse, så sagsøgte på et solidt grundlag kan vælge, om han vil bestride kravet eller undlade at bestride det. I den forbindelse skal sagsøger obligatorisk anføre beviser, som han kan henholde sig til med henblik på at bevise, at hans anbringender er korrekte, uden at han rent faktisk skal forelægge dokumentbeviser for domstolen.

(12) Domstolen skal udstede en europæisk betalingsmeddelelse efter at have undersøgt, om formkravene i denne forordning er overholdt. Den skal ikke vurdere det pågældende kravs berettigelse.

(13) I den europæiske betalingsmeddelelse skal sagsøgte informeres om, at han enten kan betale sin udestående gæld til sagsøger eller afgive svarskrift inden for en frist på tre uger, hvis han ønsker at bestride kravet. Ud over de fuldstændige oplysninger om

kravet, som sagsøger har angivet, skal sagsøgte underrettes om betalingsmeddelelsens retlige betydning og specielt om konsekvenserne af ikke at bestride kravet.

(14) Et svarskrift, som er afgivet inden fristens udløb, bør bringe den europæiske betalingspåbudsprocedure til ophør og medføre, at sagen automatisk overgår til almindelig civil domstolsbehandling, medmindre sagsøger udtrykkeligt har anmodet om, at sagen i så fald hæves.

(15) Det europæiske betalingspåbud, der skal udstedes, hvis der ikke afgives svarskrift, skal være umiddelbart eksigibelt over for sagsøgte. Der bør være mulighed for at gøre indsigelse, hvilket i alt væsentligt bør have de samme følger som et svarskrift. Hvis der ikke gøres indsigelse, bør betalingspåbuddet have samme status som en endelig dom, der er afsagt i en almindelig civil retssag.

(16) Denne forordning berører ikke anvendelsen af Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område[15] eller Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 af 29. maj 2000 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager[16].

(17) Da målene for denne forordning, nemlig at indføre en ensartet, hurtig og effektiv ordning for inddrivelse af ubestridte pengekrav i hele Den Europæiske Union, ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne og derfor på grund af forordningens omfang og virkninger bedre kan gennemføres på fællesskabsplan, kan Fællesskabet vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. EF-traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. samme artikel, er denne forordning ikke mere vidtgående, end hvad der er nødvendigt for at nå de pågældende mål. Specielt er dens indgriben i den nationale procesret begrænset til et minimum, da den ikke træder i stedet for de forenklede procedurer i medlemsstaterne, men giver en yderligere mulighed.

(18) I denne forordning overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som bl.a. Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder anerkender som fællesskabsrettens almindelige principper. Formålet er specielt at sikre fuld overholdelse af retten til at få adgang til en upartisk domstol, jf. chartrets artikel 47.

(19) De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af denne forordning bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen[17].

(20) [Det Forenede Kongerige og Irland deltager i medfør af artikel 1 og 2 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, ikke i vedtagelsen af denne forordning, og forordningen er derfor ikke bindende for og finder ikke anvendelse i Det Forenede Kongerige og Irland.]/[Det Forenede Kongerige og Irland har i medfør af artikel 3 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og

---

15 EFT L 12 af 16.1.2001, s. 1.
16 EFT L 160 af 30.6.2000, s. 37.
17 EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, meddelt, at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.]

(21) Danmark deltager i henhold til artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, ikke i vedtagelsen af denne forordning, og forordningen er derfor ikke bindende for og finder ikke anvendelse i Danmark -

VEDTAGET FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse på det civil- og handelsretlige område, uanset domstolens eller rettens art. Den omfatter i særdeleshed ikke spørgsmål vedrørende skat, told eller administrative anliggender.

2. Den europæiske betalingspåbudsprocedure finder ikke anvendelse på:

   a) formueforholdet mellem ægtefæller og personer i tilsvarende forhold

   b) konkurs, akkord og andre lignende ordninger

   c) social sikring.

3. I denne forordning omfatter udtrykket "domstol" også det svenske fogedvæsen (*kronofogdemyndighet*).

4. I denne forordning forstås ved "medlemsstat" alle medlemsstater med undtagelse af Danmark. *[Det Forenede Kongerige, Irland]*

Artikel 2

Europæisk betalingspåbudsprocedure

1. Der indføres hermed en europæisk betalingspåbudsprocedure for inddrivelse af ubestridte pengekrav på et nærmere angivet beløb, som er forfaldet på det tidspunkt, hvor anmodningen om et europæisk betalingspåbud indgives.

2. Der er intet til hinder for, at en kreditor kan forfølge et krav som omhandlet i stk. 1 ved brug af en anden procedure, som er til rådighed i henhold til lovgivningen i en medlemsstat, uanset om der er tale om en almindelig eller en summarisk procedure.

Artikel 3

Anmodning om et europæisk betalingspåbud

1. En anmodning om et europæisk betalingspåbud indgives ved brug af standardformularen i bilag 1.

2. I anmodningen anføres:

   a) parternes navne og adresser og den domstol, som anmodningen indgives til

   b) kravets størrelse

   c) hvis der kræves renter af kravet, rentesatsen og den periode, der kræves renter for, medmindre hovedstolen i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, til hvis domstole ansøgningen indgives, tillægges procesrenter, uden at der fremsættes krav herom

   d) søgsmålsgrunden, herunder en kort beskrivelse af de forhold, som påberåbes som grundlag for kravet og i givet fald de krævede renter

   e) en kort beskrivelse af mindst ét bevis, som ville kunne føres under en almindelig civil retssag til støtte for kravet.

3. Anmodningen underskrives af sagsøger eller dennes repræsentant, enten i hånden eller i form af en avanceret elektronisk signatur, jf. artikel 2, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/93/EF af 13. december 1999 om en fællesskabsramme for elektroniske signaturer.

Artikel 4

Betingelser for udstedelse af et europæisk betalingspåbud

1. Den domstol, som en anmodning indgives til, undersøger, om kravene i artikel 1, 2 og 3 er opfyldt.

2. Hvis domstolen overvejer at afvise anmodningen på grund af manglende overholdelse af kravene i artikel 3, kan den give sagsøger mulighed for at fuldstændiggøre eller berigtige anmodningen.

Artikel 5

Afvisning af anmodningen

1. Domstolen afviser anmodningen i sin helhed, hvis betingelserne i artikel 4 ikke er opfyldt for det pågældende krav eller dele heraf.

2. Afvisningen af en anmodning om et europæisk betalingspåbud kan ikke påklages.

3. Afvisningen forhindrer ikke sagsøger i at anlægge en almindelig retssag med hensyn til samme krav.

Artikel 6

Europæisk betalingsmeddelelse

1. Hvis kravene i artikel 4 er opfyldt, udsteder domstolen en europæisk betalingsmeddelelse ved brug af standardformularen i bilag 2.

2. Den europæiske betalingsmeddelelse forkyndes for sagsøgte. Der kan ikke anvendes en forkyndelsesmetode uden bevis for, at sagsøgte personligt har modtaget meddelelsen, hvis sagsøgtes adresse ikke kendes med sikkerhed.

3. I betalingsmeddelelsen gøres sagsøgte bekendt med, at han har mulighed for at

   a) betale sagsøgte det krævede beløb, inkl. de krævede renter og de krævede omkostninger, og indgive en erklæring, som informer om betalingen, eller

   b) afgive svarskrift vedrørende kravet eller dele heraf

   som skal tilgå domstolen inden tre uger fra den dato, hvor den europæiske betalingsmeddelelse blev forkyndt for ham i overensstemmelse med lovgivningen i den medlemsstat, hvor forkyndelsen foretages.

4. I betalingsmeddelelsen informeres sagsøger om, at

   a) domstolen ikke har prøvet kravets berettigelse, før den udstedte meddelelsen

   b) domstolen vil afsige en eksigibel afgørelse, medmindre den har modtaget et svarskrift eller en erklæring, som informerer domstolen om betaling af kravet, fra sagsøgte inden for den frist, der er anført i stk. 3.

5. Med henblik på afbrydelse af forældelsesfristen ligestilles den europæiske betalingsmeddelelse med en stævning i en almindelig civil retssag.

Artikel 7

Svarskrift

1. Sagsøgte kan afgive svarskrift, enten ved brug af den standardsvarformular, der er vedlagt bilag 2, og som han modtager sammen med betalingsmeddelelsen, eller på anden måde.

2. Sagsøgte angiver klart i svarskriftet, om han bestrider det pågældende krav i sin helhed eller delvis. Han er ikke forpligtet til at angive grundene til, at han bestrider kravet.

3. Svarskriftet underskrives af sagsøgte eller dennes repræsentant, enten i hånden eller i form af en avanceret elektronisk signatur, jf. artikel 2, stk. 2, i Europa-Parlamentets

og Rådes direktiv 1999/93/EF af 13. december 1999 om en fællesskabsramme for elektroniske signaturer.

Artikel 8

Virkningerne af et svarskrift

1. Hvis der afgives svarskrift inden for den frist, der er fastsat i artikel 6, stk. 3, fortsætter sagen i overensstemmelse med reglerne for den almindelige civilproces, medmindre sagsøger i anmodningen udtrykkeligt har anmodet om, at sagen i så fald hæves.

2. Overgangen til almindelig domstolsbehandling, jf. stk. 1, er underlagt lovgivningen i den medlemsstat, hvor den europæiske betalingsmeddelelse er udstedt.

Artikel 9

Europæisk betalingspåbud

1. Hvis der ikke afgives svarskrift eller en erklæring, som informerer om betalingen, inden for den frist, der er fastsat i artikel 6, stk. 3, udsteder domstolen af egen drift et europæisk betalingspåbud ved brug af standardformularen i bilag 3.

2. Det europæiske betalingspåbud forkyndes for sagsøgte. Der kan ikke anvendes en forkyndelsesmetode uden bevis for, at sagsøgte personligt har modtaget påbuddet, hvis sagsøgtes adresse ikke kendes med sikkerhed.

3. I det europæiske betalingspåbud informeres sagsøgte om, at han kan gøre indsigelse mod det europæiske betalingspåbud, idet indsigelsen skal tilgå den domstol, som har udstedt påbuddet, inden tre uger fra den dato, hvor det europæiske betalingspåbud blev forkyndt for ham i overensstemmelse med lovgivningen i den medlemsstat, hvor forkyndelsen foretages.

Artikel 10

Det europæiske betalingspåbuds eksigibilitet

1. Det europæiske betalingspåbud er eksigibelt, uden at der stilles krav om sikkerhedsstillelse.

2. Uanset stk. 1 er betingelserne for eksigibilitet og opsættelse eller begrænsning heraf, specielt hvis der gøres indsigelse efter artikel 11, underlagt lovgivningen i den medlemsstat, hvor påbuddet er udsted.

Artikel 11

Indsigelse mod det europæiske betalingspåbud

1. Sagsøgte kan gøre indsigelse mod det europæiske betalingspåbud ved brug af den standardsvarformular, der er vedlagt bilag 3, og som han modtager sammen med det europæiske betalingspåbud, eller på anden måde.

2. Sagsøgte angiver tydeligt i indsigelsen, om han bestrider det pågældende krav i sin helhed eller delvis, og i sidstnævnte tilfælde, hvilke dele af kravet han bestrider. Han er ikke forpligtet til at angive grundene til, at han bestrider kravet.

3. Anmodningen underskrives af sagsøgte eller dennes repræsentant, enten i hånden eller i form af en avanceret elektronisk signatur, jf. artikel 2, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/93/EF af 13. december 1999 om en fællesskabsramme for elektroniske signaturer.

4. Efter udløbet af den frist, der er anført i artikel 9, stk. 3, kan debitor på de betingelser, der er fastsat i lovgivningen i den medlemsstat, hvor betalingspåbuddet er udstedt, og som er meddelt Kommissionen i henhold til artikel – (19 A) i Europa-Parlamentets og Rådets forordning ----/--/EF om indførelse af et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument for ubestridte krav, anmode om fornyet prøvelse af betalingspåbuddet, når

a) (i) betalingspåbuddet blev forkyndt ved brug af en metode uden bevis for, at han personligt har modtaget det, og

(ii) forkyndelsen ikke blev foretaget i så god tid eller på en sådan måde, at han kunne forberede sit forsvar, uden at han selv var skyld heri

eller

b) debitor uden egen skyld var forhindret i at gøre indsigelse mod kravet på grund af force majeure eller usædvanlige omstændigheder

forudsat at han i begge tilfælde handler hurtigst muligt.

Artikel 12

Virkningerne af indsigelse

1. Hvis der gøres indsigelse inden for den frist, der er fastsat i artikel 9, stk. 3, fortsætter sagen i overensstemmelse med reglerne for den almindelige civilproces, medmindre sagsøger i anmodningen udtrykkeligt har anmodet om, at sagen i så fald hæves.

2. Overgangen til almindelig domstolsbehandling, jf. stk. 1, er underlagt lovgivningen i den medlemsstat, hvor det europæiske betalingspåbud er udstedt.

3. Hvis der afgives svarskrift efter udløbet af den frist, der er fastsat i artikel 6, stk. 3, men inden for den frist, der er fastsat i artikel 9, stk. 3, har det samme virkning som indsigelse.

Artikel 13

Repræsentation i retten

1. Det er ikke obligatorisk at lade sig repræsentere af en advokat eller en anden jurist

   a) for sagsøger med hensyn til anmodningen om et europæisk betalingspåbud

   b) for sagsøgte med hensyn til svarskrift eller indsigelse mod et europæisk betalingspåbud.

2. Kravet om repræsentation i retten i den almindelige civile retssag, som indledes, når der afgives svarskrift eller gøres indsigelse mod et europæisk betalingspåbud, er underlagt lovgivningen i den medlemsstat, hvor sagen behandles.

Artikel 14

Omkostninger

De samlede retsafgifter til en europæisk betalingspåbudsprocedure og den almindelige civile retssag, som indledes, hvis der afgives svarskrift eller gøres indsigelse mod det europæiske betalingspåbud, må ikke overstige omkostningerne ved en almindelig civil retssag uden en forudgående europæisk betalingspåbudsprocedure.

Artikel 15

Forbindelsen med national procesret

Alle processuelle spørgsmål, som ikke specifikt er behandlet i denne forordning, er underlagt lovgivningen i den medlemsstat, hvor den europæiske betalingspåbudsprocedure gennemføres.

Artikel 16

Oplysninger om de kompetente domstole

1. Senest den 1. juli 2005 meddeler hver medlemsstat Kommissionen, hvilke domstole der har kompetence til at udstede et europæisk betalingspåbud. Medlemsstaterne informerer Kommissionen om senere ændringer i disse oplysninger.

2. Kommissionen offentliggør de oplysninger, som medlemsstaterne har meddelt den i henhold til stk. 1, og ajourfører om nødvendigt disse oplysninger.

Artikel 17

Gennemførelsesbestemmelser

Standardformularerne i bilagene ajourføres eller ændres efter rådgivningsproceduren, jf. artikel 18.

Artikel 18

Udvalg

1. Kommissionen bistås af det udvalg, der er omhandlet i artikel 75 i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001.

2. Når der henvises til denne artikel, anvendes artikel 3 og 7 i afgørelse 1999/468/EF, jf. dennes artikel 8.

Artikel 19

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft den 1. januar 2006.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i alle medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
Formand	*Formand*